

Arrest

nr. 178 934 van 5 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekster op 12 juli 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 augustus 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 januari 2016 dient de verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar zoon X. Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, waaruit blijkt dat zij een kopie van haar paspoort, een huurovereenkomst voor een appartement met drie

slaapkamers, een huwelijksakte, een "(a)ttestation de non-profession", een "(a)ttestation du revenu global (néant)", een "(e)xtrait de la fiche anthropometrique", diverse stortingen van de zoon aan de verzoekster, een "(a)ttestation de soutien de famille", een arbeidsovereenkomst voor arbeiders op naam van de referentiepersoon en diverse loonfiches van haar zoon en diens echtgenote heeft voorgelegd, en waarin zij wordt gevraagd om binnen de drie maanden een "attest ocmw (betr. geen financiële steun)" voor te leggen.

Op 5 juli 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster wordt ter kennis gebracht op 12 juli 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen¹, die op 15.01.2016 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:³

^x *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie*
Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40 bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 dat het volgende stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: '4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- *Een attest van het OCMW Peer dd. 19.01.2016 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van deze attesten geen financiële steun aanvroeg. Intussen is betrokkene wel verhuist naar Hasselt en er werd geen OCMW attest van Hasselt voorgelegd.*

- *Een attest "soutien de famille (vader-moeder en zuster)" dd 15.12.2015 afgeleverd door de provincie Driouch in Marokko, 't Is niet omdat de provincie dit document heeft gelegaliseerd dat er door de Marokkaanse autoriteiten werd onderzocht dat deze verklaring overeenstemt met de werkelijkheid. Dit voorgelegde attest is dan ook onvoldoende ter staving van onvermogen van betrokkene of het ten laste zijn van de referentiepersoon.*

- *Een verklaring op eer door de provincie Driouch dd 14.12.2015 dat betrokkene niet tewerkgesteld is en een attest afgeleverd op verklaring van betrokkene door de belastingen in Nador, Marokko, dat betrokkene geen belastingen heeft betaald in 2015. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze attesten niet in overweging genomen worden. Bovendien is het, gezien de leeftijd van betrokkene redelijk dat zij niet meer actief is op de arbeidsmarkt, dit wil echter niet zeggen dat zij onvermogen is.*

- *Zes bewijzen van geldstortingen vanwege de zoon A. A. M. (...) aan betrokkene en een tweetal aan haar echtgenoot*

Niettegenstaande het feit dat betrokkene de maanden voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging financieel ondersteund werd door de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon. Immers, betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn. Er werd geen bewijs geleverd dat betrokkene niet over een inkomen kan beschikken in Marokko (mogelijks in hoofde van haar echtgenoot), ook het bewijs of betrokkene al dan niet eigenares is van onroerende goederen ontbreekt aan het dossier. Er kan niet automatisch worden aangenomen dat, gezien er geld aan betrokkene werd overgemaakt, zij op dit geld aangewezen was om in haar basisbehoeften te voorzien in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.1. In een enig middel van haar synthesememorie voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt samengevat:

"Dat de voormelde beginselen worden geschonden in samenhang met artikel 40bis van de Vreemdelingenwet nu de bestreden beslissing besluit dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn en dat er niet automatisch kan aangenomen worden dat, gezien er geld aan verzoekster en haar echtgenoot werd overgemaakt, zij op dit geld aangewezen waren om in hun basisbehoeften te voorzien in het land van herkomst.

Terwijl verzoekster verschillende bewijzen van onvermogen heeft voorgelegd waardoor zij aantoonde dat zij en haar gezin niet ten laste zijn van het OCMW, dat zij niet werken en dat zij in 2015 geen belastingen hebben betaald. Verzoeksters' echtgenoot heeft evenmin de pensioengerechtigde leeftijd.

Terwijl verwerende partij zelf aanhaalt dat uit één van de attesten blijkt dat verzoeksters' echtgenoot omschreven wordt als arbeider, er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat hij wel degelijk actief is geweest op de arbeidsmarkt maar gezien zijn leeftijd dit intussen niet meer is.

Terwijl verwerende partij eveneens aanvaardt dat verzoekster de maanden voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging financieel ondersteund werd door de referentiepersoon.

Verzoekster beroept zich tevens op een schending van het onredelijkheidsbeginsel in samenhang met de eerder genoemde bepalingen voor wat betreft de volgende elementen van het dossier:

Dat verwerende partij aanhaalt dat bij verhuis naar Hasselt nog een attest van het OCMW Hasselt diende voorgelegd te worden. Dat verzoekster niet wist dat dit ook nodig was en dat zij dit op eenvoudig verzoek had kunnen voorleggen.

Het attest 'soutien de famille' afgeleverd door de provincie Driouch zou niet als bewijs van onvermogen aanvaard kunnen worden omdat de legalisatie van het document door de provincie geen blijk geeft van het feit of de verklaring werd onderzocht op de werkelijkheid ervan. De verklaring op eer afgeleverd door de provincie dat verzoekster niet tewerkgesteld is, kan evenmin aanvaard worden omdat deze verklaring niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden. De verklaring afgeleverd door de belastingen in Nador, Marokko dat verzoekster geen belastingen betaalt, wordt om dezelfde reden afgewezen en kan niet als bewijs van onvermogen aanvaard worden.

Dat deze attesten allemaal door overheidsinstanties zelf afgeleverd worden; dat dit onder de vorm van een verklaring op eer gebeurt, is de gebruikelijke handelswijze in Marokko; dat elk van deze documenten dan ook bewijskrachtig zijn en ten onrechte terzijde worden geschoven.

Dat door zomaar aan te nemen dat alle attesten uit Marokko niet aanvaard kunnen worden omdat ze niet op waarachtigheid zouden onderzocht zijn, betekent dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd en niet werd genomen na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4)

Dat verwerende partij in haar nota van 06/09/2016 naast de kwestie reageert. Verzoekster betwist wel degelijk dat de voorgelegde documenten uit Marokko niet correct zouden zijn; zoals reeds gezegd dienen ze als bewijskrachtig te worden beschouwd daar ze door op hun gebruikelijke wijze door de bevoegde overheidsinstanties in Marokko werden afgeleverd.

Er anders over oordelen zou betekenen dat voor elke Marokkaanse verzoeker op deze grond een aanvraag gezinshereniging kan afgewezen worden waardoor verzoekster aldus aantoonst dat de beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Verwerende partij dient op de hoogte te zijn van de praktijk in Marokko om attesten als verklaringen op eer af te leveren en dient dit mee te betrekken in de motivering van haar beslissing. Door dit niet te doen heeft verwerende partij haar beslissing op kennelijk onredelijke wijze genomen doordat deze motivering onvoldoende is gezien de verschillende andere elementen van het dossier die aantonen dat verzoekster ten laste is.

Verwerende partij legt ook op kennelijk onredelijke wijze de eis op om het negatieve bewijs van onvermogen te leveren: er werd geen bewijs geleverd dat betrokkene niet over een inkomen kan beschikken in Marokko.

De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht en de redelijkheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat op basis van de flagrante schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het enig middel, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In het enig middel voert verzoekster een schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel in samenhang met de artikelen 40bis en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Verzoekster stelt dat voorgaande beginselen en bepalingen geschonden worden, nu in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat zij niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn en dat er niet automatisch kan worden aangenomen dat, gezien er geld aan haar en haar echtgenoot werd overgemaakt, zij op dit geld aangewezen waren om in hun basisbehoeften te voorzien in het land van herkomst. Verzoekster betoogt verschillende bewijzen van onvermogen te hebben voorgelegd waardoor zij aantoonst dat zij en haar gezin niet ten laste zijn van het OCMW, dat zij niet werken en dat zij in 2015 geen belastingen hebben betaald. Haar echtgenoot zou evenmin pensioengerechtigd zijn. Zij stelt dat verwerende partij zou aanhalen dat uit één van de attesten blijkt dat verzoeksters echtgenoot omschreven wordt als arbeider waardoor er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat hij wel degelijk actief is geweest op de arbeidsmarkt en hij gezien zijn leeftijd dit intussen niet meer is. Verwerende partij zou eveneens aanvaarden dat verzoekster financieel ondersteund werden door haar zoon. Verwerende partij zou motiveren dat bij een verhuis naar Hasselt nog een attest van het OCMW diende te worden voorgelegd, maar verzoekster zou dit niet geweten hebben. Het zou in Marokko tot slot een gebruikelijke handelswijze zijn dat bepaalde attesten door de overheidsinstanties worden afgeleverd onder de vorm van een verklaring op eer.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeksters middel onontvankelijk is voor zover het gericht is tegen een andere beslissing dan de thans bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt immers geenszins als zou verwerende partij aangeven dat uit één van de attesten die werden voorgelegd zou blijken dat verzoeksters echtgenoot omschreven wordt als arbeider, maar dat er redelijkerwijze van mag worden uitgegaan dat hij gezien zijn leeftijd niet meer tewerkgesteld is. Haar grieven uiteengezet tegen een andere beslissing dan de thans bestreden beslissing zijn onontvankelijk.

Verzoekster beperkt zich verder in haar eerste middel tot het opnieuw benoemen van de stukken die reeds werden beoordeeld door verwerende partij en daarop kritiek levert. Zij gaat hiermee kennelijk voorbij aan de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad, die in het kader van de wettigheidstoetsing niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen en enkel bevoegd is na te gaan of die overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens,

of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303)

Zij betwist hierbij niet dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van de daarin opgesomde voorgelegde stukken.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoekster met haar betoog niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot de door haar gedane vaststellingen is gekomen dat zij niet heeft aangetoond dat zij effectief te laste is van de referentiepersoon, nu zij niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen is. Zij heeft geen bewijs geleverd dat zij niet over een inkomen kan beschikken in Marokko (eventueel via haar echtgenoot) en ook het bewijs dat zij al dan niet over onroerende goederen beschikt, ontbreekt. Er wordt aangegeven dat niet automatisch kan worden aangenomen dat gezien haar zoon aan haar geld heeft overgemaakt zij automatisch is aangewezen op dit geld om in haar basisbehoeften te voorzien in haar land van herkomst.

Verzoekster betoogt dat zij verschillende bewijzen van onvermogen heeft voorgelegd waardoor zij aantoonst dat zij en haar gezin niet ten laste zijn van het OCMW, dat zij niet werken en dat zij in 2015 geen belastingen hebben betaald. Haar echtgenoot zou evenmin pensioengerechtigd zijn en verwerende partij zou aanvaarden dat verzoekster financieel ondersteund werden door haar zoon.

Dienaangaande dient vooreerst te worden opgemerkt dat verwerende partij rekening hield alle door verzoekster overgemaakte stukken, waaronder het attest d.d. 19.01.2016 van het OCMW te Peer, doch dat wordt aangegeven dat verzoekster verhuisd is naar Hasselt en er geen OCMW attest van Hasselt werd voorgelegd. Door te betogen dat verzoekster niet wist dat zij dit diende neer te leggen, toont zij het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig karakter van de bestreden beslissing niet aan. Verzoekster werd bij haar aanvraag, zoals blijkt uit de bijlage 19ter van 15.01.2016, uitdrukkelijk verzocht binnen de drie maanden een attest van het OCMW voor te leggen waaruit blijkt dat zij geen financiële steun ontvangt. Op 19 januari 2016 ging zij een dergelijk attest halen bij haar het OCMW te Peer en hierop staat aangegeven dat zij geen leefloon ontvangt van de Stad Peer. Verzoekster verhuisde echter en liet na een nieuw attest voor te leggen. Het komt echter aan verzoekster toe zich te bekwamen in de procedure die ze opstart en zij kan geenszins de verwachting dragen dat verwerende partij verzoekster zou dienen te verzoeken nieuwe documenten voor te leggen.

Verzoekster betoog verder dat haar echtgenoot niet pensioengerechtigd zou zijn, doch gaat eraan voorbij dat een dergelijk bewijsstuk niet werd voorgelegd. Het is net omwille van het gegeven dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij niet over een inkomen kan beschikken in Marokko (eventueel via haar echtgenoot) en dat zij geen bewijs heeft voorgelegd waaruit blijkt of zij al dan niet over onroerende goederen beschikt, dat werd geoordeeld dat het bewijs van onvermogen onvoldoende geleverd werd.

Verzoekster betwist niet dat dergelijke documenten niet werden voorgelegd, zodat zij niet aantoonst dat verwerende partij op onzorgvuldige, dan wel kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat het bewijs van onvermogen onvoldoende geleverd werd.

Door de verwijzen naar de stukken die verzoekster wel heeft voorgelegd en die allen door verwerende partij werden beoordeeld, wat niet wordt betwist, toont verzoekster niet aan als zou de thans bestreden beslissing de door haar voorgehouden bepalingen of beginselen schenden.

Verzoekster betwist verder geenszins dat het gegeven dat het attest "Soutien de famille" werd gelegaliseerd door de Marokkaanse autoriteiten niet tot gevolg heeft dat de inhoud ervan werd onderzocht en werd getoetst aan de werkelijkheid. Zij betwist evenmin dat het attest van de provincie Drïouch, d.d. 14.12.2015 en een attest afgeleverd op verklaring van verzoekster door de belastingdienst te Nador verklaringen op eer betreffen die niet op hun feitelijkheid of waarachtigheid kunnen worden getoetst.

Met haar betoog als zou het in Marokko een gebruikelijke handelswijze betreffen om verklaringen op eer op te stellen, doet zij geen afbreuk aan de determinerende motieven van de bestreden beslissing dat niet werd en kan worden nagegaan of de stukken met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoekster laat bovendien na aan te tonen op grond van welke bepaling of beginsel verwerende partij bij de beoordeling van haar aanvraag rekening zou dienen te houden met een door haar voorgehouden, doch niet bewezen Marokkaanse handelswijze.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoekster laat niet toe de door haar aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het enig middel is ongegrond.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat “uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon”, omdat zij “niet afdoende (heeft) aangetoond onvermogen te zijn”, nu er “geen bewijs (werd) geleverd dat betrokkene niet over een inkomen kan beschikken in Marokko (mogelijks in hoofde van haar echtgenoot)” en “ook het bewijs of betrokkene al dan niet eigenares is van onroerende goederen ontbreekt aan het dossier”, wat aan de hand van de voorgelegde stukken genoegzaam wordt toegelicht. Voorts wordt overwogen dat er “niet automatisch (kan) worden aangenomen dat, gezien er geld aan betrokkene werd overgemaakt, zij op dit geld aangewezen was om in haar basisbehoeften te voorzien in het land van herkomst”. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het “legaal verblijf in België is verstreken”.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, als volgt luidde:

“(…)

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

(...)"

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet bepaalt niet onder welke voorwaarden een bloedverwant in opgaande lijn kan worden beschouwd als zijnde 'ten laste' van de Unieburger die hij vervoegt. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert tevens dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekster het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad slechts een marginale wettigheidstoetsing uit.

Te dezen laat de verzoekster gelden dat zij niet wist dat zij nog een attest van het ocmw van Hasselt diende over te maken en dat zij dit op eenvoudig verzoek had kunnen overmaken, zodat het onredelijk is van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om te stellen dat zij bij haar verhuis naar Hasselt nog een attest van het ocmw van Hasselt diende voor te leggen. Vooreerst wordt erop gewezen dat uit de bijlage 19ter blijkt dat de verzoekster verzocht werd om een *"attest ocmw (betr. geen financiële steun)"* over te maken en dat zij hierop een attest van 19 januari 2016, uitgereikt door het ocmw van Peer, voorlegde waaruit blijkt dat zij *"geen leefloon (...) of equivalent leefloon ontvangt van het ocmw (van Peer)"*. De verzoekster betwist niet dat zij, nadat zij haar aanvraag had ingediend, verhuisd is naar Hasselt, noch dat zij geen attest van het ocmw van Hasselt heeft voorgelegd. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokken vreemdeling te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en hij ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). In dat opzicht komt het de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk voor dat in een dergelijk geval van de verzoekster verwacht wordt dat zij haar aanvraag actualiseert en een attest van het ocmw van Hasselt voorlegt waaruit blijkt dat zij aldaar geen (equivalent) leefloon ontvangt, opdat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris haar aanvraag aan de hand van de meest actuele gegevens kan beoordelen.

Voorts laat de verzoekster gelden dat de bestreden beslissing, *"door zomaar aan te nemen dat alle attesten uit Marokko niet aanvaard kunnen worden omdat ze niet op waarachtigheid zouden onderzocht zijn"*, niet afdoende werd gemotiveerd en niet werd genomen na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak, nu het de gebruikelijke handelswijze in Marokko is dat het afleveren van dergelijke attesten door overheidsinstanties *"onder de vorm van een verklaring op eer gebeurt"*.

Wat betreft het voorgelegde attest *"soutien de famille"* van 15 december 2015 wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het *"niet (is) omdat de provincie dit document heeft gelegaliseerd dat er door de Marokkaanse autoriteiten werd onderzocht dat deze verklaring overeenstemt met de werkelijkheid"*, zodat dit attest *"dan ook onvoldoende (is) ter staving van onvermogen van betrokkene of het ten laste zijn van de referentiepersoon"*. Onderaan het document staat vermeld dat de legalisatie de authenticiteit van de inhoud van het document niet waarborgt. De verzoekster betwist bovendien niet dat het om een loutere verklaring op eer zou gaan waarvan niet door de Marokkaanse autoriteiten werd onderzocht of deze overeenstemt met de werkelijkheid, zodat zij, door louter te stellen dat het de gebruikelijke handelswijze in Marokko is dat het afleveren van attesten door overheidsinstanties *"onder de vorm van een verklaring op eer gebeurt"*, niet aannemelijk maakt dat het kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dit document onvoldoende acht ter staving van haar onvermogen of van haar ten laste zijn van haar zoon.

Inzake het *"attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2015"* van 23 februari 2015, afgeleverd door de regionale of (inter)prefectorale directie van de belastingen te Nador (Marokko), wordt in de bestreden beslissing gesteld dat dit attest niet in overweging kan worden genomen aangezien *"een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden"*. De verzoekster toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is om een document dat werd afgegeven op haar vraag op zicht van een verklaring op eer (*"Attestation délivrée à l'intéressé, sur sa demande, au vu de la déclaration sur l'honneur"*) bewijswaarde te ontzeggen. Om een stuk niet te aanvaarden is het niet vereist dat dit stuk van valsheid wordt beticht. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geeft duidelijk aan waarom hij dit stuk niet aanvaardt en de verzoekster slaagt er, door louter te stellen dat het de gebruikelijke handelswijze in Marokko is dat het afleveren van attesten door overheidsinstanties *"onder de vorm van een verklaring op eer gebeurt"*, niet in om aan te tonen dat de overwegingen in de bestreden beslissing hieromtrent kennelijk onredelijk zouden zijn.

Ook wat betreft het *“attestation de non profession”* van 14 december 2015 wordt in de bestreden beslissing gesteld dat dit attest niet in overweging kan worden genomen aangezien *“een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden”* en wordt bovendien overwogen dat het, *“gezien de leeftijd van betrokkene redelijk (is) dat zij niet meer actief is op de arbeidsmarkt”*, maar dat dit *“niet (wil) zeggen dat zij onvermogen is”*. Daargelaten de vraag of het hier louter gaat om een verklaring op eer die niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, maakt de verzoekster niet aannemelijk dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat de omstandigheid dat zij niet meer actief zou zijn op de arbeidsmarkt niet wil zeggen dat zij onvermogen zou zijn. Zij maakt niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijke onredelijke wijze wordt vastgesteld dat er *“geen bewijs (werd) geleverd dat betrokkene niet over een inkomen kan beschikken in Marokko (mogelijks in hoofde van haar echtgenoot)”*, en dat *“ook het bewijs of betrokkene al dan niet eigenares is van onroerende goederen ontbreekt aan het dossier”*.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekster niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt vastgesteld dat zij *“niet afdoende (heeft) aangetoond onvermogen te zijn”*, aangezien er *“geen bewijs (werd) geleverd dat betrokkene niet over een inkomen kan beschikken in Marokko (mogelijks in hoofde van haar echtgenoot)”* en *“ook het bewijs of betrokkene al dan niet eigenares is van onroerende goederen ontbreekt aan het dossier”*.

De verzoekster betwist de vaststelling dat er *“niet automatisch (kan) worden aangenomen dat, gezien er geld aan betrokkene werd overgemaakt, zij op dit geld aangewezen was om in haar basisbehoeften te voorzien in het land van herkomst”* niet. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk zou zijn dat van haar verwacht wordt dat zij tevens het negatieve bewijs levert dat zij onvermogen is.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.3.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN